

უცხოობის განცდა – უმთავრესი ადამიანური
გამოცდილება.
ელეას ხურის „ქალაქის კარიბჭეები“
The Sense of Alienation - the Main Human Experience.
"City Gates" by Elias Khoury

დარეჯან გარდავაძე
Darejan Gardavadze

ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტი
Ivane Javakishvili Tbilisi State University
ჰუმანიტარულ მეცნიერებათა ფაკულტეტი
Faculty of Humanities

საკვანძო სიტყვები: უცხოობა, ახაბუდი დიგეხაგუხა, პოსტმოდერნიზმი, დიბანის
სამოქალაქო ომი

Key words: Alienation, Arabic Literature, Postmodernism, Lebanese Civil War

არაბულ პოსტმოდერნულ ლიტერატურაზე საუბრისას გვერდს ვერ ავუვლით ნოველისტის, რომანისტისა და ლიტერატურული კრიტიკოსის ელიას ხურის სახელის ხსენებას. ის დღეს ერთ-ერთი ყველაზე ცნობილი თანამედროვე ლიბანელი მწერალია. ელიას ხურის დაბადების წელს (1948) ემთხვევა პალესტინელ ლტოლვილთა დიდი ნაკადის შესვლა ლიბანსა და იორდანიაში XX საუკუნის ახლო აღმოსავლეთის ყველაზე ცნობილი კონფლიქტის შემდეგ. შესაბამისად, მისი ცხოვრება დაბადებიდანვე პალესტინური პრობლემითაა მოცული. ჯერ კიდევ 19 წლის ელიას ხური იორდანიაში გაემგზავრა 1967 წელს, იქ პალესტინელ ლტოლვილთა ბანაკები მოინახულა და მოხალისედ ჩაენერა პალესტინის გათავისუფლების ორგანიზაციის ყველაზე მეტროლ ფრთაში – ფათაჰში, იორდანიიდან კი დაბრუნდა ათასობით პალესტინელის გაქვებისა და დახოცვის შემდეგ, რაც 1970 წლის სექტემბერში მეფე ჰასანის ჩამოგდების მცდელობას მოჰყვა. ამის შემდეგ ის პარიზში გაემგზავრა სასწავლებლად, სადაც 1860 წელს მთიან ლიბანში მარონიტებისა და დრუზების სამოქალაქო ომამდე მისულ კონფლიქტზე დაიცვა დისერტაცია. შემდეგ ელიას ხური ლიბანში დაბრუნდა და ბეირუთში პალესტინის გათავისუფლების ორგანიზაციის კვლევით ცენტრში დაიწყო მუშაობა. ის მონაწილეობდა 1975 წელს გაჩაღებულ ლიბანის სამოქალაქო ომშიც.

ჟურნალისტური საქმიანობა ელიას ხურიმ 1972 წლიდან დაიწყო, როცა ის ჟურნალ „მავაკიფის“ სარედაქციო საბჭოს წევრი გახდა, ამავე საბჭოში იყვნენ ცნობილი პოეტები – სირიელი ადონისი და პალესტინელი მაჰმუდ დარვიში. 1983-1990 წლებში ელიას ხური უძღვებოდა გაზეთ „საფირის“ კულტურულ განყოფილებას, გაზეთ „ნაჰარის“ ლიტერატურულ დამატებას. მისი საგანმანათლებლო-პედაგოგიური მოღვაწეობიდან აღსანიშნავია სალექციო კურსები კოლუმბიისა და ნიუ-იორკის უნივერსიტეტებში, ასევე ლიბანის უნივერსიტეტსა და ბეირუთის ამერიკულ უნივერსიტეტში.

ლიტერატურულ ასპარეზზე ელიას ხური 1975 წელს გამოვიდა, სწორედ ამ დროიდან აქვეყნებს ის თავის რომანებსა და ნოველათა კრებულებს, სულ 10 რომანი აქვს გამოცემული, რომლებიც თარგმნილია მსოფლიოს მრავალ ენაზე. ხური მიიჩნევს, რომ მწერალი თავისი ეპოქის განუყოფელი მდგენელია, მწერლის თავისუფლება მისი პირადი სივრცე როდია, არამედ მისი საზოგადოების თავისუფლების ნაწილი. მწერლური პასუხისმგებლობა კი საკუთარი საზოგადოების რეალობაზე ზნეობრივი პასუხისმგებლობაა, მათ შორის, იმ უმძიმეს პოლიტიკურ და სოციალურ კრიზისებზე პასუხისმგებლობა, რაც თანამედროვე არაბული სამყაროს თანამდევნი მოვლენა გახდა [Badawi 2007: 94]. მცირე ფორმატის რომანი „ქალაქის კარიბჭეები“ მწერლის ერთ-ერთი ადრეული ნაწარმოებია, 1981 წელს დაინერა და „უცხო“, „უცხოობის“ კონცეპტი ძალიან დიდი დატვირთვის მატარებელია მასში. ზოგადად, გაუცხოების თემა და საკუთარი თავისა და საცხოვრისი ადგილის მაძიებელი უცხო, უსასრულოდ მოხეტიალე ყარბი მოგზაური ხურის საყვარელი ლიტერატურული გმირია [Khoury 1993], ისევე, როგორც ლიტერატურული კონვენციების სრული დარღვევით, ერთდროულად სარკაზმით, სასონარკვეთითა და ლირიკული ნოსტალგიით სავსე მისი პოსტმოდერნული წერის სტილი [Amyuni 1998: 447].

რომანი „ათას ერთი ღამის“ ერთი ცნობილი ნარატივის – „სპილენძის ქალაქის“ თემის პოსტმოდერნული ლიტერატურული გადაშუქებაა, რომელიც ავტორმა მწერლური შთაგონებით მისთვის ყველაზე მტკივნეულ თემას – ბეირუთის სამოქალაქო ომსა და მის გამოძახილს დაუკავშირა [Mejcher 2006]. თავად ავტორიც ადასტურებს თავისი ნაწარმოების „ათას ერთი ღამის“ „სპილენძის ქალაქთან“ მსგავსებას, თუმცა ელიას ხურისთან ქალაქს სახელიც კი არა აქვს, ვერც ბეირუთის ხსენებას იპოვის მკითხველი მასში და ვერც სამოქალაქო ომისას. ის „სპილენძის ქალაქით“ რალაც ლაბირინთული სივრცეა რეალური სამყაროს მიღმა, ყველგანმყოფი სიკვდილის განსახიერება.

თავისთავად, „ათას ერთი ღამის“ ზღაპარი მოულოდნელი სიკვდილით მოცულ, დაცარიელებულ, გაუკაცრიელებულ, მიუვალგალავნიან „სპილენძის ქალაქზე“ იდუმალებით მოცული ამბავია, მკითხველის ცნობისმოყვარეობას მაშინათვე რომ იპყრობს. „ათას ერთი ღამის“ მკვლევრები მიიჩნევენ, რომ ის ჩრდილო-დასავლეთ აფრიკის დაპყრობის ისტორიულ-ალეგორიული არაბული ლეგენდაა [წერეთელი 1967: 6-7], ამ უკვდავი ფოლკლორული ძეგლის ნაწილად რომ იქცა მე-9 საუკუნიდან [Gerhardt 1963: 211]. ამ ზღაპრულ ქალაქს 25 კარიბჭის მიუხედავად შესასვლელი კვალი არსაიდან უჩანს, მის მზეზე მოელვარე გუმბათებს კი მიკოტები დაჰკივიან და ყვავები დასტრიალებენ, ქალაქში თეთრი მარმარილოს ფილებზე დატოვებული წარწერები შეგონება, ჭკუის სწავლება და დარიგებაა შორსმჭრეტელთათვის, პესიმისტური რეფლექსიის გამომხატველი შინაარსით: „ადამის ძეო, რამ გაცდუნა ოდითგანვე დაუსაბამოს გამო და დაგავინყა აღსასრულის ჟამი. განა არ უწყი, რომ სააქაო არს სიკვდილის სასუფეველი, არავისათვის არ არის იგი მუდმივი სავანე. შენ კი შეჰყურებ მას და მინდობიხარ...“ [ათას ერთი ღამე 1980: 91] „ადამის ძეო, რამდენს გადროვებს უფალი შენი, ამაოების ზღვაში ჩაძირულს? ნუთუ გგონია, რომ არ მოკვდები? ნუ გაცდუნებენ დღენი შენნი, ღამენი შენნი, გართობის წუთნი და ამ წუთთა დაუდევრობა. არ დაგავინყდეს, რომ სიკვდილი ჩაგსაფრებია და დაგაცხრება. დღე არ გავა, რომ არ მოგესალმოს დილა-სალამოს. უფრთხილდი სიკვდილს, ემზადე მის შესახვედრად. თითქოს გხედავდე, ვით იძარცვები მთელი შენი სიცოცხლის გზაზე და დრონი შენნი საამონი მიიქცევიან. გულისხმა უყავ ჩემს ნათქვამსა, მიენდე სრულად უფალთა უფალს. წუთისოფელი არ არის მყარი, ჰგავს ობობას ქსელს“ [ათას ერთი ღამე 1980: 93]. აყვავებული, ყოველგვარი სიკეთით შემკული, სიმდიდრითა და საგანძურებით სავსე ქალაქი ცარიელია, უსიცოცხლო სხეულებით სავსე, რომლებიც თითქოს მიძინებულან და გაიღვიძებენო. მნახველთათვის ეს ერთგვარი შეგონებაა: არ გაცდუნოს წუთისოფელმა, სიკვდილი სიცოცხლის მცველავია და სჯის წუთისოფლის ამაოებით მოხიბლულებს. ნეტარია მხოლოდ ის მონა, ვისაც ახსოვს თავისი ცოდვა და ეშინია თავისი უფლისა. წუთისოფელი კი სიკვდილისა და ცდუნების სავანეა, დამლუპველი საცდურია. ვისაც სიხარბე სძლევს, სიკვდილი და დაღუპვა ელის.

ელიას ხურის „ქალაქის კარიბჭეების“ ფორმატი ასევე ცალკე აღნიშვნის ღირსია – აქაც, როგორც პოსტმოდერნისტულ ლიტერატურაში, ჟანრთა აღრევა ჩვეულებრივი მოვლენაა, ტექსტი მოთხრობაა თუ რომანი, ძნელად გასარჩევია, არც თხრობის სწორხაზობრივი, ერთ დროში მიმდინარე გადმოცე-

მა გვაქვს – დროთა კავშირი დარღვეულია, არც ამბის სიუჟეტური ხაზია მასში ტრადიციულად დალაგებული დასაწყისითა და დასასრულით. „ქალაქის კარიბჭეების“ ამბის მთხრობელი – ნარატორი ხან ნარატორია და ხანაც ნაწარმოების მთავარი პერსონაჟი – პროტაგონისტი.

რომანის მთავარი გმირი შორეული ქალაქისკენ მიმავალი უცხო, ყარიბი მოგზაური კაცია და უცხოობაშია მისი ძალა, რადგან სწორედ უცხოობის განცდას შეუძლია მისი დაუსრულებელი სვლისა და მსოფლალქმის ახსნა. უცხოობა თან ტანჯვას მისთვის და თან მისი რჩეულობის გამოხატულება.

რომანს ძალიან სახასიათო დასაწყისი აქვს:

„იყო ერთი კაცი. კაცი უცხო იყო, ყარიბი.

თავისი ამბავი მას არავისთვის ეამბნა; არ იცოდა, რომ ის მოსაყოლი ამბავი იყო. მას სჯეროდა, სწამდა, როგორც ყველას გვწამს. ის ისეთივე იყო, როგორიც ყველა, მაგრამ არავისთვის არაფერი უთქვამს, რადგან არ იცოდა, რომ მომხდარი ამბები შეიძლებოდა ვინმესთვის ემცნო.

იყო კაცი და იყო უცხო, ყარიბი.

არ ახსოვდა, როგორ დაიწყო მისი ისტორია, რადგან მან ეს არ იცოდა. საკუთარი თავი ამბის შუაგულში აღმოაჩინა და არ უკითხავს, როგორ დაიწყო იგი. ამბის დასასრულით იყო გართული და, როცა დასასრული მოვიდა, აღმოაჩინა, რომ არც დასასრული იცოდა, რომ არც სხვებმა იცოდნენ დასასრული, რადგან დასასრული უცნობი იყო – დასასრული იყო დასასრული [ხური 2018: 30].“

შემთხვევითი არაა, რომ რომანის დასაწყისი წარსულის დაკარგული მეხსიერებითა და რწმენის ხაზგასმით იწყება. „ათას ერთი ღამის“ ტექსტი, ენოლიტიმანისეული კლასიფიკაციით, მრავალშრიანია. აბასიანთა დინასტიის სახალიფოს ბაღდადისა და ბასრის ამბავთა შრე, რომელსაც ზღაპარი „სპილენძის ქალაქზე“ მიეკუთვნება, იმ ეპოქის ერაყული საზოგადოების გნოსტიციზმური რწმენა-წარმოდგენებით საზრდოობს, რომელიც მაშინდელ არაბულ-ისლამურ ლიტერატურას კვებავს. ანტიკური ხანის რელიგიურ-ფილოსოფიური მიმდინარეობებიდან არაკანონიკურ ისლამურ ხედვაში დამკვიდრებული იდეების თანახმად, სააქაო უცხოობის სივრცედ მოიაზრება, სადაც ადამიანი სტუმარია, იმქვეყნიური სინათლის სამყაროდან ამქვეყნიურ წყვდიადში ჩადგებული უცხოა და მისი ამქვეყნად სტუმრობა გარდასახვისთვის მომზადებაა [ვაიდნერი 2018: 11-14]. სწორედ ამიტომ, აქ ის უცხოა და უკან უნდა დაბრუნდეს. ნუთისოფლის ნაკლოვან სივრცეში ის უცხოობის განცდით ცხოვრობს, როგორც მარადი მოგზავრი, გზად მავალი. მის მიერ საკუთარი უცხოობის და დევნილობის შეცნობა ნაბიჯია უკან, სამშობლოში დასაბრუნებლად. ამქვეყნად ის გზადმავალი ყარიბია. მისი გზა კი დაუსაბამოა და უსასრულო. ეს გზა მაძიებლის გზაა. მისი ცხოვრების გამოცდილება ექსტაზის გარკვეული ფორმაა, ამქვეყნიურ და იმქვეყნიურ მიჯნას რომ გადალახავს. მისი სამყარო სააქაო დევნილობის სივრცეა, სადაც ყველა და ყველაფერი საკუთარ უცხოობას ახსენებს და ათავისუფლებს მიწიერ ორიენტირებზე მიჯაჭვულობისგან. მისი უცხოობის განცდა ესაა საკუთარი თავის, სულისა და მთელი სამყაროსაგან გაუცხოება. ამ უცხოობიდან უკან დასახევი გზა მისთვის მოჭრილია, იდენტობის შესახებ მიწიერი წარმოდგენები სრულიად გამქრალი აქვს, რადგან მას მოგონებებიც კი აღარ აქვს დაკარ-

გულ სამშობლოზე. ის არ ცდილობს უცხოობისა და ტანჯვის განდევნას, დასრულებას, პირიქით, დაუღლადად აგრძელებს გზას, უცხოობა უკვე მყარად ფესვგადგმულია მასში, - ეს ის განცდაა, რომლებიც სულსა და მატერიას, ამსოფლისა და ზესოფლის, მიწიერ და სპირიტუალურ ყოფიერებას შორის მიჯნას არღვევს და გადალახავს.

„იყო კაცი და იყო უცხო, ყარიბი...“

კაცი იყო და კაცივით მიდიოდა.

კაცივით მიაბიჯებდა თავისი სიკვდილისკენ. თავის სიკვდილს ხელის განვდენაზე ხედავდა, მაგრამ მიაბიჯებდა...“

კაცი იყო და კაცივით ვიდოდა.

კაცივით მიაბიჯებდა თავისი სიკვდილისკენ. ...ის იყო კაცი; იყო უცხო, ყარიბი და თავისი სიკვდილისკენ მიდიოდა.

...იდგა მარტო, იჯდა მარტო და სევდასაც მარტოდმარტო მისცემოდა [ხური 2018: 31]“.

რომანის გმირი უცხო კაცი ერთგვარი მისიონერია უცხოობისა და მრავალი დაბრკოლების გადალახვის შემდეგ, რომლებიც აპოკალიფსურ სცენებს მოგვაგონებს, უთვალავი დღისა და ცივი, წვიმიანი ღამის შემდეგ ის თან აღწევს და თან ვერ აღწევს მიზანს - ქალაქი, სადაც ეგონა, რომ ელოდნენ, ჩასვლისთანავე მიესალმებოდნენ, კეთილი იყოს შენი მობრძანებაო, ეტყოდნენ; ხელს ჩაჰკიდებდნენ და მარმარილოს ცხელ აბანოში შეიყვანდნენ, უმშვენიერესი სამოსით შემოსავდნენ; ლამაზი ქალებით, ყვავილთა და სუნამოს სურნელით იქნებოდა გარშემორტყმული... ქალაქი, ღვთისგან მოშორებულ, უცხო მხარეში ჯერ ცეცხლში დაინთქა, შემდეგ მოვიდა ზღვა, ზღვამ შთანთქა ცეცხლი და ქალაქი დაფარა, ზღვამ გადაყლაპა გალავანი და კარიბჭეებს ზედ შემოადგა. ერთიმეორის მიყოლებით დაეცნენ კარიბჭენი... ქალაქი წყალში ჩაიქცა და თვალს მიეფარა. „ალარაფერი დარჩენილიყო ქალაქიდან, მტირალი ხმების გარდა, თევზთა შიგნეულიდან რომ გამოდიოდა და ადიოდა მაღლა, სადაც ის არავის ესმოდა [ხური 2018: 62]“. ამრიგად, მშვენიერება და ჭეშმარიტება მისკენ მიმავალი კაცისთვის კვლავ მიუწვდომელი დარჩა. ეს კი ნიშნავს, რომ კაცი ეძებდა იმას, რაც ამქვეყნად არ არსებობს, რაც მხოლოდ იმქვეყნადაა. მისთვის ხსნის მტანჯველი პერსპექტივა სწორედ ამ უცხოობასა და სვლაშია - ალთქმული ქვეყნისკენ სვლაში. ეს ის უცხოობაა, ადამიანის ღმერთთან ურთიერთობაში რომ გარდაუვალია. ეს ის ტანჯვაა, რომელიც უნივერსალური, ყოველდღიური გამოცდილებაა არა მხოლოდ სულიერი, არამედ ეგზისტენციალური თვალსაზრისითაც. რეალურად, უცხოობის კონცეპტი არის გზა, რომელსაც მგზავრად ქცეული ადგას, სადაც, მისი „მე“-ც კი ხდება სხვა.

„უცხო კაცი მიდიოდა და მიდიოდა.

მის გვერდით სხვა კაცი მიდიოდა.

იმის გვერდით კიდევ სხვა მიაბიჯებდა.

ყველანი შორეული ქალაქისკენ მიდიოდნენ. შორეულ ქალაქში ცეცხლი გაეჩაღებინათ. ცეცხლში იხოცებოდნენ; ცეცხლში შიშით ძრწოდნენ; ცეცხლში წერდნენ ამბავს, რომელიც იქ იწყებოდა, სადაც უნდა დამთავრებულიყო და, როცა დასრულდა, ისეთი იყო, თითქოს არც დაწყებულიაო [ხური 2018:

31]“. უცხო, ყარიბი მოგზაური კი კვლავ იმ ამბის შუაგულში დარჩა, რომლის დასაწყისი და დასასრული თვითონაც არ იცოდა.

ელიას ხური ერთ-ერთ ინტერვიუში აღნიშნავს, რომ მას არ შეუძლია ემოციურად იმ წლებს დაუბრუნდეს, როცა „ქალაქის კარიბჭეები“ იწერებოდა. ეს მისთვის კომმარის ტოლფასი იქნებოდა, რადგან მისთვის ეს იყო პიროვნული გამოცდილება ფასეულობებზე, რომლებიც მთლიანად ჩაიკეტა და ენაზე, რომელიც მთლიანად განადგურდა ისე, რომ მომავალშიც კი ველარაფერი იქნებოდა მისით თქმული – სამოქალაქო ომმა ენა სრულიად უმნიშვნელო გახადა. ეს ის ენაა, რომელსაც „ქალაქის კარიბჭეებში“ მივყავართ სრული გაუგებრობიდან იმ სუფთა ფურცლამდე, რომელზეც შესაძლებელია, ერთდროულად კიდევ დაინეროს რამე და ამასთან ერთად, არც დაინეროს.

ამრიგად, ელიას ხურის „ქალაქის კარიბჭეები“ თავისი არარეალისტური სიუჟეტით, ტექსტის ფრაგმენტაციითა და მისი მრავალგვარი გაგების დაშვებით, თხრობის შერეული ფორმებით, „მაღალი“, ფილოსოფიური და „დაბალი“, ე.წ. ხალხური ლიტერატურის თემებისა და იდეების გაერთიანებითა და იმიტაციით, გამეორებებით, მხატვრული სტილიზაციით შექმნილი ეს-თეტიკური ილუზიით პოსტმოდერნულ სტილში დანერგილი ლიტერატურული ნაწარმოებია, რომელიც კარგად წარმოაჩენს ავტორის მწერლურ შესაძლებლობებს.

გამოყენებული ლიტერატურა:

- ამბავი სპილენძის ქალაქისა (1980), ათას ერთი ღამე, V, 89-107, თბილისი: „საბჭოთა საქართველო“
- ვაიდნერი, შტეფან (2018). კურთხეულ იყვნენ უცხონი. ისლამური და დასავლური თვალთახედვა, თბილისი: „ინტელექტი“
- ნერეთელი, გიორგი (1967). ათას ერთი ღამის გამო. წინასიტყვაობა, „ათას ერთი ღამე“, I, 5-16, თბილისი: „საბჭოთა საქართველო“
- ხური, ელიას (2018). ქალაქის კარიბჭეები. „არმაღანი“, I, 30-62, თბილისი: „უნივერსალი“
- Amyuni, M. T. (1998). Khuri Ilyas, Encyclopedia of Arabic Literature, I, Edited by Julie Scott Meisami and Paul Starkey, London and New York: "Routledge"
- Gerhardt, Mia (1963). The Art of Story-Telling: a literary study of Thousand and One Nights, Leiden: "Brill"
- Mejcher, Sonja (2006). Ilyas Khuri's Abwab AL-Madina (Gates of the City). A modern version of "The City of Brass" from Alf layla wa-layla (The 1001 Nights), literaturen im kontext, arabisch-persisch-turkisch, Priska Furrer, Verena Klemm, Angelika Neuwirth, Friederike Pannewick, Rotraud Wielandt und Renate Wursch (eds.), XXIII - Reflections on Reflections, 273-289, Wiesbaden: "Reichert Verlag"
- بنوي، محمد (2007). إلياس خوري، قاموس الأندلس العربي الحديث، إعداد وتحرير الدكتور حمدي السكوت، القاهرة: "دار الشروق"
- Badawi, Muhammad (2007). Elias Khoury, Dictionary of Modern Arabic Literature, prepared and edited by Dr. Hamdi Al-Sukout, Cairo: "Dar Al-Shorouk"
- خوري، إلياس (1993). رواية مملكة الغرباء، بيروت: دار الآداب
- Khoury, Elias (1993). The Kingdom of Strangers Novel, Beirut: Dar Al-Adab

The concepts of “a stranger”, “an alien”, “an exile” are of great importance concerning one of the earlier small-format novels “City Gates”, by a modern Lebanese writer, novelist, literary critic Elias Khoury. The novel, written in 1981, is a postmodern literary rendition of one of the well-known themes of “One Thousand and One Nights”- “Cooper City”. Although the author links this theme to his most poignant topic - the Beirut Civil War and its invocations, in this short novel the reader cannot see Beirut directly. There is no mention of war either. The main character of the novel is a stranger travelling to a distant city and his strength lies in his sense of alienation, because it is the sense of alienation that leads him to the divine truth, to his essence of worldview. Alienation is a torment to him and, at the same time, an expression of his prominence, a means of accessing the divine truth. His path is the path of God, the path leading to God; his life experience is simultaneously a form of ecstasy that transcends worldly and divine divisions between the soul and the matter. His world is a place of exile, where everything and everyone reminds him of his alienation and sets him free from being chained to the earthly orientation. The way back from this alienation is cut for him, his earthly ideas about identity are completely gone, for he no longer has the memories of his lost homeland. He does not seek to overcome the alienation and suffering, to end it, on the contrary, he continues its course tirelessly, alienation is deeply rooted in him, and after overcoming many obstacles that resemble apocalyptic scenes, he reaches his goal. After a countless day and a cold, rainy night he succeeds and fails, at the same time, to reach the city- the city, where he thought he was expected, first was consumed by fire, then the sea swallowed fire, and covered the city, and the place plunged into the water and disappeared. Thus, beauty and truth remained unobtainable to the man trying to gain it. This means that the man was in search of something that does not exist in this world, something that is only otherworldly. The distressing prospect of salvation for him lies precisely in this alienation and motion - the travel to the promised land.